

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Nove balade.

II.

Sultan starec.

Lúk! rdeče vino pije
Na grádu sultan star;
Srcé težkó mu bije,
Da čuje se udar.

Čez ókno se po pláni
Ozira mu okó:
Sestrádani tam vráni
Mrlíča dva kljujó ...

Nezvesto umoriti,
Dal njega ž njo je tam:
Zdaj, starec ognjevití,
Spet miren díhaj nam!

x.

Po pogrebu.

1.

Ko peli sinóč so zvonovi iz lin
Bolesti jaz plakal sem grenko;
Zagrebli tedaj so zaklad moj edin,
Zvestó me ljubečo mladenko.

2.

Poklonjen vsakomur je angelj na pot;
Zvest angelj mi ona je bila;
Sedaj pa, ko šla je na veke od tod
Življenja so strta mi krila.

3.

Zató pa ko solnce gré dol na zapád
Spomin se mi tožen usili;
Če prsa ste mlada pustili brez nád,
Čemu ste mi žitje pustili?! —

Aleksandrov.

Strto srce.

(List iz življenja. — Napisal Kubus §§.)

Tje na hribček zeleni zahajal sem dan na dan. Tam bilo jo moje veselje, moj raj. — Tamkaj oddahnil sem se ter sanjal zlate sanje. Otresel sem se okov stanu, otresel prah starih listin raz zunanjega in notranjega človeka, pozabljal naroke, plačilna povelja, upore, pravde, sodbe, „gruntne bukve“ itd., ter prelevil svojo juristično dušo v čisto navadno človeku podobno.

Kot bi me poznale vitkorasle smreke in drugo drevje, kot bi že pričakovalo svojega vsakdanjega obiskovalca, pripogibalo je svoje veje ter listje v lahнем vetriči in mi tako skrivnostno šepetalo v uho: „pozdravljen, pozdravljen!“ Tudi jaz pozdravljal sem svoje ljubljence, vsak dobil je prijateljski pogled, saj smo bili stari znanci, zvesti si prijatelji.

Tiho bilo je okolu mene, ne stopinje ni bilo čuti, mah zeleni delal je bujno preprogo. Prišel sem do svojega prestola. Kamenen bil je sicer, izklesala ga je umetnica narava, — in jel sem vladati svoje kraljestvo — brez žezla in brez krone

Solnce zahajalo je. Pogled imel sem uprt na vrhé slikovitih gorá. Kakó žarilo, kako rudečilo se je sinje nebo! Solnčni žarki poljubljali so še jedenkrat, zadnjikrat na večer moje snežene podanike. Mračiti se je jelo Tiho, tiho daleč iz doline oglašati jeli so se zvonovi oznanujoč „Angeljsko češčenje“ in iz stolpov farnih in podružnih cerkvá odzdravljali so jim bratje. Kako ljubko kako milo so pevali: „Čast Bogu na višavah!“ Tišeje in tišeje peli so ter poslednjič umolknili, počasi drug za drugim, kot bi meni — kralju želeli vsak za-se „lahko noč!“

Mrzla sapa piše po širnih cestah mesta. Sneg sili v obraz. Urno pohitim v svoje samsko stanovanje, kjer je zdaj moj prestol — naslonjač za gorko pečjo

In kot bi me klicali nazaj, nazaj v gorski svoj raj, zdi se mi, da slišim zopet stare svoje znanke oglašati se, tako čarobno, tako vabljivo donijo mi znani miljeni glasovi v uho, da mislim, da sem na hribčku zelenem, vladajoč na prestolu kamenitem. Nekdanji dogodki, prešli časi tako živo stopajo pred oči, kot da živim zopet ono življenje, katero se pa, žal, ne vrne nikdar več

Kaj ne in tudi vi, ljubljeni znanci, h katerim tolikokrat meni želi srce, znali bi marsikaj povedati? Izvestno spominjate se i vi tako živo, kakor se jaz, dogodka, katerega hočem v spominu na vas napisati.

* * *

Kot zamaknena kleči
Doli v prvem stoli,
Na oltar ti upre oči
In pobožno moli.

S. Gregorčič.

Škerjanec žvrgolel je veselo v zraku, tašice tiho drobenje glasilo se je iz grmovja, njima pa nagajivo odgovarjala je „činčarara“ senica. Vse je bilo živo in veselo, na planem in v gozdu, vse radostilo se je krasnega poletja. Tudi mene izvabilo je na presto, brzih korakov jadral sem proti svojemu kraljestvu, tje na hribček zeleni.

Kako bohotno olupšalo mi je poletje moje kraljestvo! Zeleno mahovje, posuto z belimi biseri, cvetjem šmarnic, — bila je prekrasna preproga; z bršljinom ovite vitke smreke, mramornati stebri, vrhi dreves pa, skozi katere je v najživejših bojah gledalo nebo, bil je krasen obok. Vse to ustvarjalo je veličastno dvorano, polno najlepših vonjav — šmarničnega in družega cvetja

In sanjal sem zopet zlate, zlate sanje, ter zidal si gradove krasne. Ko sem baš hotel vsemi zastarelim §§. obč. drž. zak. in k. z. smrt naznaniti, predrami me iz čudnega sena vesel smeh.

Nekaj izrednega bilo je to, saj do zdaj vaju bil sem vladati le sebi in svojim mrtvim podanikom.

Na parobkú gozdiča zagledal sem lepo, a čudno dvojico.

Mlada 16letna deva, našega grajskega oskrbnika hči stala je tam, tik nje pa v gradu na počitnicah bivajoči gost. In kaj sem zdaj videl! — Skoro bil bi glasno zaupil ter mlademu gospodiču poklical v spomin, je-li zabil, da stopi v zadnje leto bogoslovja in ali si on rek „ljubi svojega bližnjega, kot samega sebe“ na tak način tolmači, kakor je ravnokar storil, da ni tudi mlada deklica objela svojega tovariša in mu ponudila prostovoljno svojih rožnih ustnic v poljub. Zginila sta med drevjem in ker tudi mene danes ni več veselilo moje kraljestvo, pobral sem se klaverno proti domu. Ta čudni don Juan ni mi šel dolgo iz spomina. Še-le ko sem nekoč čul, da misli mladi grajski teolog preleviti svoj talar ter podati se prava učit, popustil sem nekako mržnjo do njega in želel zaljubljenca, da bi njuni združitvi življenje ne prisodilo predolzege čakanja.

* * *

S človeškim srcem ne igraj
Naš pekel v njem je in naš raj
Sè srcem eno žitje stréš,
Sè srcem eno bitje stréš!

S. Gregorčič.

Ob šumeči vodi stoji mlada, lepa deva. Nepremično zre v tolmun, čegar vrtinci segajo tje pod staro vrbo, na katero se je naslonila.

Nakrat nastane vihar.

Zmiraj glasneje udarjajo peneči se valovi ob kameniti breg. Šumi in peni se voda; drevje pripogiba svoje veje v močnem vetru in tice z žalostnim čivkanjem in preplašenim letanjem kažejo svoj strah pred razljuteno naravo. Zdaj in zdaj pluskne voda na breg, pograbi pesek pa tudi kamne ter vzame jih s seboj v strugo, kjer se trecajo drug ob drugega in zamolklo bobneč hité v dol. Raz drevesa grabi veter listje ter suče ga in suče in meče v vodo.

Čuden nasmeh preleti krasno lice mladega bitja, tam ob vrbi slonečega List priletel je, poljubil devo na čelo in smelo se vrteč pal je v vodo. Še jeden prileti in še jeden in jeden, poljub na poljub dobi deva, a hipoma že drvi voda predrzneže naprej naprej

. . . . Tako tudi on ljubezen tolmačil si je, misli morda deva, — tako on poljube delil mi je in jaz njemu a veter prišel je in odnesel njega in njegovo ljubezen Bila sem njemu lepa igrača; preganjal si je dneve počitnic z menoj, neizkušenim dekletom. Verjela sem mu, saj je sveto prisegal, da samo zaradi mene bode popustil semenišče, čeravno imel bi le še leto dni do nove maše. Zaupala sem mu vse, vse, saj nisem poznala ljudi Odšel je, rekoč na Dunajsko vseučilišče in dolgo, o! dolgo sem čakala njegovega pisanja Slepil me je mesece in mesece skoro leto dni Zdaj me pa vabi na svojo novo mašo in obeta me vsprejeti z največjo ljubeznijo nekoč kot svojo gospodinjo

In smejati začne se deva, a grožán, vedno grožnejši je smeh, ki iz blelih ustnic prihaja. To je kričanje

blóдне duše ki se izvija iz neznosne bolesti nosečega srca, katera se skuša z votlim gromenjem viharja.

Blisk in tresk začuje se, revica poprime se trdneje šibkih vej, noga stopi močnejše na prhle od vode spodjedene korenine stare vrbe in — tolmun radosten vsprejme svojo žrtav, staro vrbo in mlado devo

Nova maša, — strto bitje!

Lepo jutro je bilo, ko je bil komisijski ogled utopljenke. Z navadno spretnostjo razstelesoval je stari zdravnik mlado krasno truplo in narekoval tovariš mu doktor strokovno natančen zapisnik o tem nič kaj prozaičnem dogodku

Hribček ti pa zeleni in ve smrke moje ste pa videle ono popoldne, ko so zagrebli mlado bitje in so naši znanci tako milo — tužno peli v zvoniku, kako je silila solza za solzo v oko vašemu kralju, kako iskal je v duhu zakonika, v katerem stal bi tudi kak š za nečuvana zločinstva takih s človeškim srcem kruto igrajočih se bitij

A-hacelj: Da bi ga „taran-balta-sekira“!

B-hacelj: Koga?

A-hacelj: No, dr. Schusterja.

C-hacelj: „Zakaj pa?“

A-hacelj: Zakaj? Dr. Ambrožič še ni bil zagrebljen in že se je zglašil za službo pri državni železnici.

B-hacelj: Saj ima že štiri službe. On je pri sodišči, v detiški bolnici, v tovarni na Goričanah in kaj vem še, kje!

A-hacelj: Od kod je neki ta človek doma?

C-hacelj: Še uprašaj odkod? S Požeruhovega

Telegrami „Brusu“:

Litija: Nemščina je v nas zelo potrebna. Imamo v trgu tri prodajalnice in samo v jedni znajo slovenski; v dveh so pa upisali nemški občevalni jezik. Posestnik jedne prodajalnice je Ljubljčan; posestnika druge prodajalnice sta pa Štajerca. Ker se pa v tukajšnjih nemških prodajalnicah prodaje tudi tobak, je za nas kadilce le sreča, da se dobi tobak in smodke še v mali hišici pri mostu; smodke pa tudi v gostilnah, ker ti vsi znajo slovenski jezik.

Slovenci! držite se gesla: „Svoji k svojim“.

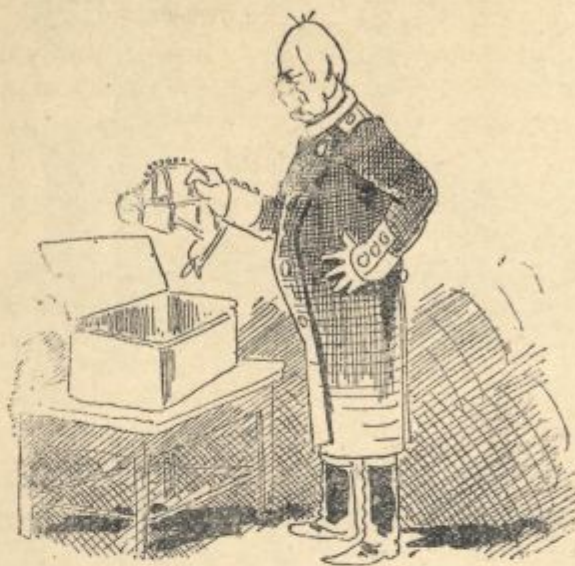
Vipava: Znani gospod z Vipavske Višine, predsednik kmetijske podružnice Vipavske, je uboge Vipavce tako ljubeznivo potipal za višnjeve galice dolg kmetijski družbi kranjski v Ljubljani, da so nekateri ubogi trpini morali baje celo gnoj prodajati, da so galico gospodu z Višine plačali. In vendar slovi gospod z Višine kot umni gospodar! On menda brez gnoja ne bi umno kmetoval.

Pametni Šembijci niso nič galice plačali in ni jim bilo treba gnoja prodajati.

Vipava: Klub taroka na Višini Vipavski sklenil, da se po učiteljih udriha, osobito po taci, kakor je Šembidski, kateremu plačo zavidajo, ki jo je iz daljave donesel. To je krščanska ljubezen. Temu klubu pritrkujejo zvesto tudi nekateri osminko litra pijoči, Mahničeve baže, učitelji.

Vrhnika: Matevž in Peter uganila sta, da je „Brus“ uzrok, da Čitalnica naša letos predpustnih veseljc ni priredila, — radi tega namerava katoliško rokodelsko društvo „in spe“, v katerem bode vladal duh „Rimskega Katolika“, v prihodnjem predpustu vsako nedeljo prirediti maskarade.

Skupno darilo Avstrije in Rusije

za Njegovo večno lajanja na nji.

Modrijanovi izreki:

„Mlekarska zadruga“ je morda dobra, še bolje pa, če je ni.

Ne hvali Povšeta pred volitvijo. Po volitvi ga itak hvalil ne bodeš.

Veliko uprašanje je še: Kdo je bolj prefrigan: Taaffe ali pa Povše.

Ko bi človek ne znal, da so volitve za res, mislil bi, da so le za „špas“.

Čudo! V Italiji je 200.000 žen, ki ne znajo čitati. To pa jih ne ovira, da svojim možem vender pošteno levite beró.

Grof Taaffe je obolel. Diagnosa najbrž: „Demissions-fieber“.

„Kdo je biciklistov patron?“ — Sv. Katarina, ker so jo s kolesom mučili.

Kdor neče Bismark biti, bi vsaj rad Caprivi bil.

Veliko je uprašanje: Kako bode z Bismarckom in Viljemom: bode li Bismark cesar, ali pa cesar Bismark.

Kar se pa Dunajevskega in Steinbacha tiče, bi mi še vedno trdili: „Es kommt selten was besseres nach!“

A hacelj: Kakšen razloček je mej dr. Ferjančičem in kanonikom Klunom.

B-hacelj: Razločkov je veliko.

A-hacelj: „Povej pravega!“

C-hacelj: Že vem! Dr. Ferjančič ima s svojimi volilci kontakt, kanonik Klun pa v tem oziru intakt.

Gospodine Potokar, v zastavnici bila je taka gneča, da sem za vašo suknjo dobil samo goldinar. Tu je. A ker sem pri tem čakal štiri ure, prosim za 1 glđ 20 kr. za pot.

Nekaj za naravoslovce in druge ljudi.

Nedavno bil je v Ljubljani duhovnik mur iz Afrike, ki je pri mnogih „ofrih“ nabiral doneske in s precejšnjo vsoto odšel iz Ljubljane. Mi smo v tem oziru že izrekli svoje mnenje in odkritosrčno povedali, zakaj nam to ne ugaja. Vsled tega nastal je velik krik in vik v klerikalnem taboru, a ko je bil ta brezuspešen, začel je „Slovenec“ v podlistku tiskati Danijela Sorúra lastni životopis, da bi čitateljem pokazal vse njegove izredne dušne vrline.

Mi nemamo niti najmanjše osebne mržnje proti g. Danijelu Sorúru, a kdor njegov životopis pazno čita, našel bode premnogo čudnega. Da si mogó čitatelje napraviti svojo sodbo, bodi tu naveden samo nastopni odstavek:

„Nekega dne ženó oče, mati in sin vso svojo čedo na pašo in sicer daleč od svoje domače vasi in ostanejo ondi več dni. Nekega večera žene oče živino na vodo k nekemu potoku. Tu zagleda velikanskega slona slonečega na tamarindi. Živina se ga boji in noče v vodo. Kmalu nato priženó še drugi pastirji svojo živino in tem se godi ravno tako, kakor Akholu. Da bi slona odpodili, prično vanj sulice metati; toda slon vsako z rilcem vjame in z nogo zlomi. Tako so kmalu vse sulice proč pometali, slon je pa še vedno slonel na tamarindi. Kaj storiti? Posvetujejo se mej seboj in sklenejo, da naj jeden izmej njih tamarindo podžaga, da bo ž njo vred tudi slon padel. Mej tem časom naj ga drugi na kakoršen-koli način motijo. Toda dolgo se nobeden ne upa lotiti tako nevarnega dela. Naposled se oglasi Akhol in priporočivši ženo in otroka svojim tovarišem, če bi se mu kaka nesreča pripetila, prične polžagovati tamarinlo.

Že je skoraj delo dokončal, ko ga slon opazi. Zagradi ga s svojim rilcem ter ga daleč od sebe proč zalučí. Ali v tem hipu tudi drevo pade in ž njim slon. Drugi planejo nanj ter ga z velikim trdom usmrte.

Akhol je priletel na kup peska ter omedlel. Vsi so mislili, da je že mrtev, vendar se kmalu zavé in odpre oči. Nesó ga v bližnjo kočó. Pokvaril si je pa neki notranji organ in čez dva dni je umrl v nezmerno žalost svoje žene, sina in tudi svojih tovarišev, za katere je svoje življenje žrtvoval.“

Ali ne spomina ta dogolek s slonom uprav na znane Münchhausnove pripovedke? Slon lovi sulice, liki kakšen akrobat pri Ronacherji na Dunaji, muri so pa tudi toli obzirni, da nikdar ne vržejo dveh sulic na-jedenkrat, ampak vedno po jedno, da slon ne pride v zadrego.

In kako lepo se ponavlja stara, že davno obrabljena bajka, da se slon naslanja na kako drevo, v tem slučaju na tamarindo! Kako plastično se opisuje, ko Akhol začne podžagovati tamarindo, slon pa ravnodušno, v polni resignaciji dopušča to početje! V istini, kaj takega spada v Monakovske „Fliegende Blätter“, ki bi morda o tem prinesli balado z divnim začetkom:

„Im Lande der schwarzen Mohren
Gieng einst ein Elefant spatzoren...“

ne pa v resen list, kateri bi takim smešnim bajkam ne smel dajati prostora.

Jednaci čudnih odstavkov oziroma stavkov je pa še več v omenjenem životopisu. Blagovoljni čitatelj jih lahko poišče, mi imamo že s tem jednim dovolj, kajti „ex ungue leonem“.

Praktičen svét.

Prijatelja Janko in Stanko prišla sta v krčmo. Janko naroči si kos svinjske gnjati.

Ko mu jo natakaraica prinese, vsklikne Janko nevoljen: „Ta gnjat ima pa duh!“

„Temu se lahko pomaga“, odvrne Stanko. „Pošlji gnjat v Staro Loko „k materi fari“. Ondu bode mačka duha snedla, in gnjat bo zopet dobra.

Župnikovo prase.

V neki fari v hribu bil je zelo skop župnik. Nekega dne ukaže dekli, naj izpusti svinje, katere so imele več lepih prasét, in kaže jih svojemu kapelanu rekoč: „Dal bi jednega zaklati, a preveliki so, celega midva ne pojema, pogret ali mrzel pa škodi“. Kapelanu bilo je na tem, da se prase speče, reče torej:

„Povabiva pa učitelja in vsi ga spravimo“. Župnik pa pravi: „Le učitelja ne, on bi vso lepše kose mesa pojedel. Kapelan temu ugovarja in reče: „Le povabite ga, ko pride prasé na mizo, povejte učitelju da sme le tisti od praseta j-sti, kateri kakšen citat iz sv. pisma pove“. Župnik bil je zadovoljen in naročil je kapelanu naj učitelja povabi, in še pristavi: To bode smeha, ker učitelj ni sv. pisma vešč, in milo bode gledal, kako bojeva midva jedla.

Določeni dan pride na kapelanovo vabilo učitelj na obed v farovž. Ko pride rečeno prasé na mizo, ustane župnik ter pravi: „Le tisti smé od praseta jesti, kdor kakšen citat iz sv. pisma pove“. Pri tem zabode vilice, vzame nož ter z besedami „Peter odsekal je Malhusu desno uho“ odreže uho, vzame sebi na plošček in porine pečenko pred kapelana.

Kapelan: „Janeza so ob glavo dejali“ odreže glavo, si jo vzame ter postavi prase pred učitelja.

Učitelj razgrne namizni prt in reče: „Ko je bil Kristus umrl, prid-ta Jožef od Arimateje in Nikodem, vzameta truplo Jezusovo s križa, povijeta ga v beli prt in položita v grob“. Po teh besedah zavije učitelj ostalo prase v mizni prt, ga vzame in odide. Župnik bil je zelo jezen, a kapelan reče: Kdo bi verjel, da med nami učitelj sv. pismo najboljše zna.

Kako se more živeti, da se visoko starost doživi.

(Zapisal Tonček).

Nekemu Angležu umrli so roditelji jako mladi, on pa bi rad živel jako dolgo. Odloči se napraviti dolgo potovanje da se prepriča, kje dožive ljudje najvišjo starost. Pride v Galicijo k Rusinom. Nedaleč sliši upitje. Radoveden od kot prihaja tako močan glas, gre dalje ter vidi jako starega moža pri vozu. Anglež ga upraša koliko let ima. Ta mu odgovori, da je že 94 let star. Anglež se jako začudi ter ga koj upraša, kaj pije, ali pije morda veliko žganja. Stari mož mu odgovori, da njegovega jezika se še ni nikdar žganje dotaknilo, torej da ga ni pokusil še niti kapljice. Stari Rusin povabi Angleža na svoj dom, da bode pri njem večerjal in tudi prenočil. Prišedši do doma zapazi Anglež starčka na pragu sedečega, kateri se je milo jokal. Takoj upraša svojega spremljevalca, kdo je oni starček in zakaj se tako milo joka. Rusin mu odgovori, da je ta starček njegov starejši brat, ki je že 96 let star, ter se gotovo radi tega joče, ker ga je oče natepel. „Vidite, gospod, moj oče je skoro vedno pijan in kadar pride iz gostilne v takem stanu, razsaja in hoče vse pretepati. —

Kakor znano je cesar Jožef II. veliko potoval. Nkega dne pride v gorate kraje, kjer zapazi dva moža, katera sta orala. Ker sta bila na drugem konci njive, počaka ju, da se vrmeta do njega. Oče reče sinu, da sta pozabila brano doma. Sin jo hoče po njo, pa oče mu brani rekoč: „Pusti da jo jaz poiščem, ti si že močno utrujen“. Za nekoliko časa prinese starček brano na rami. Cesar se začudi, ter upraša starčka, koliko je pa že star. Starček mu pové da ima že 110 let. „Kako ste pa živel, ker ste ućakali tako visoko starost?“ upraša ga dalje cesar. Starček mu odgovori: „Vsak dan jedenkrat, vsak teden jedenkrat, vsak mesec jedenkrat“. Cesar ga upraša, kaj to pomeni. Starček se mu nasmeje, ter mu raztolmači uganko. „Vsaki dan jedenkrat se do siteda najém, vsaki teden jedenkrat grem v cerkev in vsaki mesec jedenkrat se ga prav dobro napijem.

Tako je in pri tem ostane.

V zlati stari dobi, ko je še učitelj službo cerkovnika opravljal, živela sta na župniji V. učitelj in župnik v hudem sovraštvu. Župnik bil je zelo star, je slabo čul in kaj rad rabil besede: „Takó je, in pri tem ostane“.

Nekoč toži župnik učitelja pri patronatu, da je cerkev taka, kot svinjski hlev. S tem je hotel povedati, da učitelj cerkve ne pometa in prahú ne briše.

Grašćak pozove učitelja in župnika k sebi, naznani učitelju tožbo župnikovo in ga upraša, kaj da on k tej tožbi pravi. Učitelj jezno pogleda župnika in na tožbo, da je cerkev kot svinjski hlev, odgovori: „Da! in tam noter Vi spadate“. Župnik, ki ni umel odgovora učiteljevega, odgovori naglo: „Tako je in pri tem ostane“. Graščak se ne more smeha vzdržati, ter odpravi naglo oba.

List iz zapuščine nekega župana.

S Štajerskega dobili smo naslednje spričevalo, katero kaže, kakšno kolobocijo pišejo nekateri nemškutarski župani;

5 kr. Stempel.

Zeugniss für Johann Koroschetz.

Ich bezeuge und bestetige, dass mir Johann Koroschetz eine graue Kuh beanzeart hat die blut gepr...t hat schön 2 Jahre und jetzt ganz gesund und ohne Fehler ist.

Ich habe überall Arznei gesucht und nirgenz getroffen Arzneien die geholfen hätten als dieser Mann hat mir gegeben und in 4 Tagen war sie gesund. Dieser Mann ferdint von mir also die lobung und wüntsche das er glücklich auf der Welt lebe, weil er für die Vieh-reparirung sehr künstlich ist.

R a u n e den 28. August 1871.

Joseph Lippouschegg m. p.

Nekdo vprašal je baš od pogreba prišlega doktorja, izvrstnega tenorista in ob jednem humorsista, ki je lečil pokojnika, so li tudi zapeli nagrobnico.

„Ne“ odgovori zdravnik, ker ljudje imajo tu zlobne jezike. Pomagal sem pri nagrobnicah dva ali trikrat peti, a takoj se je reklo: „Najprej ga s sveta spravi, potem mu pa še — zapoje —.

Pri brezplačni ordinaciji.

Doktor: Proti vašemu zaprtju torej tudi moje večerajšnje zdravilo ni pomagalo? Hm, hm! kakšen posel pa imate?

Bolnik: Prosim, jaz sem diurnist.

Doktor: I seveda! To bi vam najprej moral dati toliko, da bi se do siteda najedli, potem bi vas še le mogel zdraviti z uspehom.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

„Totus mundus agit histrionem“. — Ves svet igra komedijo! Tako je bilo zapisano nad gledališčem Londonskim, v katerem je nekdaj nastopal slavni Shakespeare.

Navedene besede so tudi danes kolikor toliko resnične, osobito ako se ozrem na državno-zborske volitve sploh, na one v gorenjskih občinah posebej, kjer se je uprizorila prava pravcata komedija. Zgodovina te volitve je prezanimiva in preveč pončna, da bi je v kratkem ne načrtal čitateljem svojim. Stvar vršila se je tako:

Gospod kanonik Klun sprožil je v klerikalni stranki misel, da bi se na Gorenjskem kandidoval umirovljeni ravnatelj Povše. Ta misel se je vsprejela in Povše prevzel je radostnega srca kandidaturu, saj on po državnozbornem sedeži jednako hrepeni, kakor stara devica po ženinu. Pričelo se je takoj delovanje za Povšeta. Mej tem pa je gospod Klun odpotoval na Dunaj in posetil mej drugim tudi grofa Hohenwarta. Naravno, da se je takoj začel razgovor o volitvah.

Grof Hohenwart je pri tej priliki izjavil, da bi „unter den turbulenten Elementen“ v Ljubljani ne hotel več kandidovati. Na to mu je g. Klun, ki je menda pozabil na kandidaturu Povšetovo, ali pa iz drugih nagibov, ponudil kandidaturu v gorenjskih občinah. Grof Hohenwart prevzel je kandidaturu in tako je konservativna stranka v jednom in istem okraji imela hkratu dva kandidata, grofa Hohenwarta in Povšeta.

Za Povšeta bili so mobilizovani z malimi izjemami že vsi farovži, „Slovenec“ vzel ga je pod svoja krila, ga hvalisal nad žafran in skušal dokazovati, da Gorenjska ni pravo volišče za grofa Hohenwarta, katerega bi morala voliti Ljubljana, akoravno se pravi razlogi neso povedali.

Mej tem pa je začela nasprotna sapa. Iz gorenjskih občin samih prihajali so glasovi za Hohenwarta, uradno glasilo se je prav krepko in srečno potegnilo zanj in posledica je bila, da so začeli premišljati, bi li res bilo politično in umestno, do skrajnosti potezati se za Povšeta, proti kateremu je toliko orožja na razpolaganje, kateri na Goriškem ni baš v laskavem spominu in ima še ves polom „Mlekarske zadruge“ na rovaši.

V tej nepriliki so sklenili: da se Povše odpove več nego dvomljivi kandidaturi v gorenjskih občinah ter ondu kandiduje z vso odločnostjo grof Hohenwart. Ravnatelj Povše se je odpovedal in priobčil izjavo svojo v „Slovenca“, a pod tem pogojem, da ga kandidujejo na Dolenjskem, na Hrenovo mesto.

Tako postal je Povše zopet kandidat in Dolenjci bodo tako srečni, da si ga izberó poslancem, ali pa tudi ne, kar bi bilo gotovo še nerazmerno boljše. Jaz sem namreč z vso odločnostjo proti kandidaturi njegovi. Da bodo čitatelji umeli, zakaj sem proti njegovi kandidaturi, treba poseči nekoliko v preteklost njegovo.

Ko je bil Povše še ravnatelj slovenskemu oddelku kmetijske šole v Gorici, ponujal se je l. 1879. voditelju tamošnjega okrajnega glavarstva baronu Rechbachu kot kandidat, obetavši mu, da bode „durch dick und dünn“ hodil z vlado. Tudi sicer je v javnem življenju tako postopal, da je vsa Goriška kot jeden mož proti njemu in da je bil prisiljen pustiti svojo mastno službo in s spričevali neozdravljive bolezni prositi za penzijo, katero je tudi dobil. S penzijo izginila je „neozdravljiva bolezen“ in Povše je čil in zdrav, kakor riba v vodi in čuti vse sposobnosti celo za državnega poslanca.

V Ljubljani si je Anžokov gospod polagoma pripravil kaj ugodno stališče. Sprva koketoval je na obe strani, pozneje pa se vrgel popolnoma na klerikalno stran, misleč si: „unter dem Krumstab ist gut wohnen“. Dasi se je „Mlekarska zadruga“, katerej je on bil vodja, popolnoma ponesrečila in so ljudje veliko tisočakov pri njej izgubili, svetila se je njegova zvezda vedno dalje in pred dvema letoma urinil se je celó v deželni zbor.

Tem povodom objavilo se je toliko umazanega gradiva o njem, da bi si zavedni volilci gotovo desetkrat premislili, predno bi ga počastili s svojim zaupanjem. Dasi se ravnatelj Povše ni opral in dasi je javno pozvan, vendar trdovratno molčal o vsem, kar se mu je očitalo, posadila ga je vendar klerikalna stranka na deželnozborni sedež.

„Pobožna, brumna in bogaboječa“ stranka pridobila bi s Povšetom jeden glas, kateri bi pa včasih niti gotov ne bil, ker so se Anžokov gospod, kakor sem že zgoraj omenil, tudi že vladi ponujali in ker nemajo talenta za opozicijo, ker dobro vedó, da je v večini veliko ugodnejše življenje.

Dasi imam gradiva o Povšetu za celo brošuro, mislim, da so že te vrstice za razsodne volilce dovolj. Zato rečem samo še to: Ko bi bil Povše res izvoljen državnozbornim poslancem, trpel bode naš ugled na Primorskem, od koder se že sedaj čujejo nevoljni glasovi. Torej pozor!

H koncu še nekaj! Ker je g. Klun s kandidaturu Povšetovo in Hohenwartovo „štreno zmešal“, odvzelo mu je „Katoliško politično društvo“ predsedstvo. Ker je po besedah „Slovenčevih“ Povše toli izvrsten, priporočam, da ga izberó Klunovim naslednikom. Na svidenje!

A-hacelj: Ali bode res Anžokov gospod izvoljen državnozbornim poslancem.

B-hacelj: Kateri? Jaz dva poznam. Jeden je „Pri božjem grobu“, pri hiši se pravi „Štravs“, drugi pa je bivši Goriški ravnatelj.

C-hacelj: Imeni bi se morali zameniti!

A-hacelj: Zakaj neki?

C-hacelj: Nekdanji Goriški ravnatelj bi se moral imenovati za „Štravs“.

B-hacelj: Kako to?

C-hacelj: Ker ima še hujši želodec, nego „štravs“.

Nezajamčene vesti.

Kanonik Klun sklical je svojih volilcev shod in poročal temeljito o svojem dejanji in nehanji na Dunaji. Razlagal je celo, kdaj ima suknja biti krajša, kdaj daljša in še več drugih rečij. Navdušenje velikansko, kje — tega, žal, ne vemo.

Iz Trebnjega se nam piše: V našem okraji naznanil Anžokov gospod svojo kandidaturo.

Volilci soglasno sklenili, da ga tožijo zaradi razžaljenja časti.

Kanonik Klun odrekel se je prostovoljno predsedstvu „Katoliškega politiškega društva“.

Resnica je, da je večina gorenjskih občin bila za Anžokovim gospodom.

Gospod Plavše ima načelo: Mandat sam na sebi ni nič, treba le, da ga človek ulovi.

Cesar Viljem je zaukazal, da se odslej Friedrichsrube imenuje Friedrichsunruhe.

Pogovor v restavraciji Ljubljanskega kolodvora.

Dr. Kl. Kako se godi Vaši hčerki učiteljici, ki je prišla službovat v mesto?

R. Godi se jej dobro; le pritožuje se, da je hrana in stanovanje sila drago.

Dr. Kl. Če je drago, pa ima gotovo kaj posebnih zaslužkov?

R. Mi ni znano, da bi si s posebnim poukom kaj prislužila.

Dr. Kl. Sej je muzikalična, ne?

R. Da!

Dr. Kl. Kak instrument pa igra?

R. — „Ustno harmoniko“. (Mundharmonika).

A. Ali je Anžokov gospod na Gorenjskem res imel večino za seboj, kakor trdi v „Slovenci“?

B. Beži, beži, Povše je star lisjak, dobro je vedel, da je na Gorenjskem grozdje še kislo.

A. „Hinc illae lacrimae!“

P. n. naročnikom!

Ker ima naš urednik dne 5. marca dopoludne **porotno razpravo**, izšla bode 5. „Brusova“ številka **še le dne 6. oziroma 7. marca**, da nam bode možno objaviti izid obravnave.

Uredništvo „Brusova“.

Stara zgodba.

(Iz látovščine.)

Kralj David in kralj Salamon,
Bila sta prava ptiča,
Zaplódila sta rój otrok,
Kar sámo pismo priča.

In ko sta pústila sivá,
Ljubezni „mésne“ bôje,
Ková! je „reke“ Salamon,
Pel David „psalme“ svôje.

Donátelj Krákovski.

Dal ga je.

A. in *B.* se prepirata. Prvi nazivlje drugega s častnim priimkom: „osel“!

Drugi pa odvrne: „Ti si pa tat“!

„Zakaj“?

„Zato, ker si mi ušesa ukral“!

Hraše!!

Mej škodljivce sadjarstva prišteva se tudi Hraški ali Leški župan A. M.

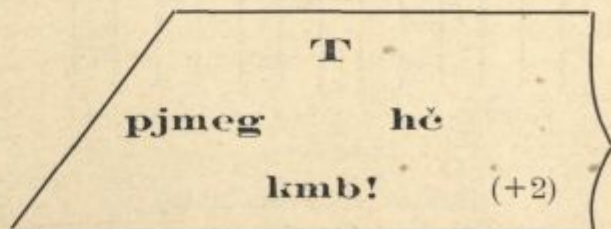
Zakaj?

Zato, ker je prejel pred tremi leti dvajset gol-dinarjev podpore za uničevanje hroščev in žužkov, a še do današnjega dne niti solda od sebe dal.

Zabavne naloge.

I.

Tajnopisna zastavica. (Priobčil J. Š.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

(Priobčil J. Š.)

Znaš li čelado krasno ti,
Od jekla, srebra, od železa?
Varuje, da ne teče kri,
Vender vojaku ne ustreza.

Cvetlico strupno li poznaš?
Jej cvetje krasno in rudeče.
Če jej ime pravilno daš,
Kakó čeladi, znaš, se reče.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

(Priobčil H. V.)

R R R R R R
S S S S S S
T T T T

Te črke je postaviti tako, da se bode kraj na Primorskem čital šestkrat, in sicer štirikrat na okolu, dvakrat navskriž in da bodo v srednjih dveh vrstah črke jednako sestavljene.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

IV.

Pala je, glejte, pošast, sramota Evropi, stoletja.
(Boris Miran).

Že močen na morju Ilir'jan je bil (V. Vodnik).

Lepše solnce njemu sije. (Fr. Cegnar).

V pevskem raji zdaj zabaja (Dr. L. Toman).

Sedaj je pa revica skoraj obledela (M. Vilhar).

Še je vneto za tebe vse zdaj (Dav. Trstenjak).

Čez goro bela cesta gre (Baptista).

To žezlo prah, prestol bo prah (S. Gregorčič).

Ko solnce šlo je za goró (S. Jenko).

Iz vsakega citata vzame naj se jedna beseda. Te besede poredoma čitane dajo začetek Slomškove pesmi.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

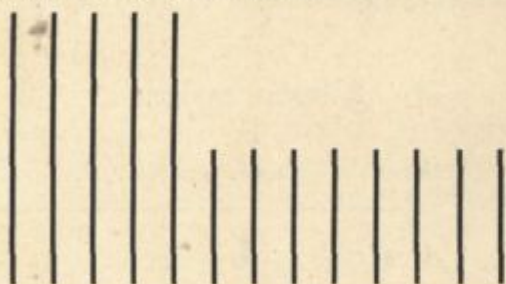
V.

(Priobčil Josip Hönig.)

Sestavi iz spodaj narisanih 5 dolgih in 8 kratkih črt dve besedi, katere bi pomenjale napravo, na kateri človek:

a) trudne ude si spočije,

b) v sili kri za dom prelije.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

v 3. številki:

I.

Računska naloga se reši tako:

Usnjar prodal je 80 kož po 5 kr. = 4 gld.,

1 kožo za 1 "

19 kož po 5 gld. = 95 "

vkupe 100 kož za 100 gld.

Prav so jo rešili gg.: Avgust Marout v Ljubljani, V. W. v Šmartinu pri Litiji, gospodična Marička Gorup v Bistri, F. M. v Ljubljani, I. Alešovec v Opatiji, Pavle Ponikvar v Dolu pri Litiji, Ana I. in I. Ž. in I. Korenčan v Ljubljani, M. Prosekar v Kotmarivesi na Koroškem, Jos. Keržič v Borovnici, Rudolf Kolbesen v Središči.

II.

Šaljiv rebus.

Štiri babe, osem pet.

Prav so ga rešili gg.: Matevž Revež „Pod zijalko“, gospica Miroslava Blodek v Logatci. „Slovenka“ v Slovenjem Gradci, M. Prosekar v Kotmarivesi na Koroškem, Hrabroslov Vogrič in Jul. Tuzulin v Tolminu, Ana I. in I. Ž. v Ljubljani, gospa Josipina Vrtovec v Šent Vidu nad Vipavo, Rudolf Kolbesen v Središči.

III.

Skakalnica. (Národna.)

Bila je enkrat svetla noč,
Je mesec svetil celo noč,
Da spati ni b'lo moč.

Po cesti gresta fanta dva,
Se lepo pogovarjata,
Kam zvečer pojdetata.

In ko na hribček prideta,
Zaukata, zavriskata,
Da dekle zbudita.

„Kje sta pa fanta s'noči b'la,
Da nista semkaj nič prišla?“
Jaz pa sem jokala.

Zdaj pa ji fanta rečeta:

„Sinoči sva pri drugi b'la,
Nocoj spet pojdeva“. —

Skakalnico so prav rešili: Gospa Josipina Vrtovec v Št. Vidu nad Vipavo, J. Črnoga v Gradci, Ana I. in I. Ž. v Ljubljani, M. D. v Novem mestu, P. na Savi, Rudolf Kolbesen v Središči.

IV.

Zabavna naloga.

J	o				B			
	P	r	o	s	o			
	P	i	t	a	g	o	r	
	S	l	o	v	a	k	i	
	T	i	f	l	i	s		
	R		i		m			
	I	l	i	r	c	i		
	T	a	r	t	a	r		
A	g	a	t	a				
	R	o	d	a	u	n		

Prav so jo rešili gg.: P. na Savi, V. Pogačnik v Ljubljani, M. D. v Novem mestu, J. Korenčan, Avg. Marout, Ana I. in I. Ž. v Ljubljani, M. Prosekar v Kotmarivesi.